

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

**'OME' DIK VISSER (91) AL DERTIG JAAR KWIEK EN DAADKRACHTIG
BIJ DE KLEDINGZAMELING:**

*'Ik heb altijd zout en een
zoeklicht bij me, want je weet
nooit waar je terechtkomt'*

Energiek als altijd begon 'ome' Dik Visser (91) dertig jaar geleden als VUT-er met zijn vrijwilligerswerk bij het Albanië Comité. Met een blij gemoed stak hij de handen uit de mouwen tijdens de kledinginzameling op de maandagavond. Nog steeds wordt er op maandagavond kleding ingezameld en nog altijd is Dik Visser daadkrachtig van de partij. Begonnen bij Garage Lubbers aan de Botterstraat, verhuisde het kledingdepot een aantal jaren later samen met het garagebedrijf naar de Eemlandweg, om uiteindelijk ondergebracht te worden aan de Fabrieksweg 2. Onvermoeibaar 'verhuisde' Dik mee en momenteel is hij iedere drie weken van de partij om met een ploegje trouwe vrijwilligers de zakken met kleding en andere hulpgoederen aan te nemen. Als het aan hem ligt wil hij dat vol blijven houden, zo lang de Heere en zijn gezondheid het toelaten. 'Bijna veertig jaar heb ik bij de post gewerkt,' vertelt een kwieke en opgewekte Dik, alhoewel hij inmiddels allang de leeftijd der 'zeer sterken' is gepasseerd. 'Ik ben begonnen in Huizen, daarna uitgeleend aan Naarden-Bussum en uiteindelijk kreeg ik een vaste plaats in Laren. Ik bezorgde post,

'Ome' Dik Visser: 'Dat ik dit werk nog kan doen, is een gekregen goed.'

heb ook autodienst gedaan en bestellingen gereden, en zorgde voor de telegrammen. Op m'n 61ste kwam ik heel onverwachts in de VUT. Ik had er niet op gerekend, maar als ik langer zou blijven werken, zou ik misschien op m'n 65ste niet meer weg kunnen en door moeten werken. Vandaar dat ik het aanbod om met de VUT te gaan toch maar heb aangenomen.

Ik kende Herman en Anne-Lise allang, want zij kwamen zelfs voor hun trouwen al bij ons thuis over de vloer, terwijl ikzelf vaak bij Hermans ouders thuiskwam.

Vandaar dat ik het werk van het Albanië Comité wel kende en besloot een handje te gaan helpen. Dat was in het begin nog heel kleinschalig met schooldoosjes en cadeautjes die naar Albanië werden gebracht. Maar het hulpverleningswerk werd steeds uitgebreider en groter. Anne-Lise zei wel eens: "Het is een uit de hand gelopen hobby geworden." Inmiddels is het een heel bedrijf!

'Mijn taak aan de Botterstraat was helpen bij de inzameling van kleding en spullen op de maandagavond. Of er in die beginperiode veel werd aangeleverd? Heel veel. En het moest allemaal naar de zolder worden gebracht. En als er weer een vrachtauto met hulpgoederen naar Albanië ging, moest je alles weer van de zolder halen. We waren met een klein groepje en Herman zelf hielp natuurlijk ook mee. Kleding, schoenen en van alles en nog wat kwamen de mensen brengen. Soms werd er ook voedsel gebracht, in potjes of pakjes, van iets dat een lange houdbaarheidsdatum had. Ik weet nog goed dat er zelfs een keer een auto in een vrachtwagentje geladen moest worden. Die moest Herman in Albanië afleveren. Een drama was dat. Met horten en stoten ging de auto de rijplaten op; dat was een hele belevenis. Maar het is uiteindelijk allemaal gelukt,' blikt Dik tevreden terug.

In de beginjaren aan de Botterstraat werd alle ingezamelde kleding naar de zolder gebracht. Dik Visser: 'Als er weer een vrachtauto met hulpgoederen naar Albanië ging, moest je alles weer van de zolder halen.' De jongeman met de geruite blouse is Sven Rasmussen.

Oude mondharmonica

Vanaf de beginjaren van het Albanië Comité, werden de maandagavonden druk bezocht.

'Doorlopend werden er kleding en spullen gebracht,' vertelt Dik. 'Het was leuk om er met elkaar de schouders onder te zetten. Je had een praatje met elkaar en met de bezoekers, je kwam altijd kennissen uit het dorp tegen die spullen kwamen brengen en zelfs familie. Ook mijn kleindochter Isabel kwam wel eens langs, om op zolder poppen aan te kleden met poppenkleertjes die waren binnengebracht. Daarna werden de poppen in dozen gedaan en konden ze mee naar Albanië. Ook mijn andere kleindochter Ashley heeft wel eens geholpen met de poppen. Ze was toen nog heel jong en ik weet nog dat ze altijd tegen de mensen zei die langskwamen: "Heeft u een portemonnee bij u? Hier staat een bus waar u geld in kunt doen." Want ook toen stond er al een bus voor donaties om het transport te kunnen betalen. Zelfs aan vrijwilligers vroeg ze of ze een portemonnee bij zich hadden, omdat ze niet in de gaten had dat die mensen aan het helpen waren.'

Na de verhuizing van Garagebedrijf Herman Lubbers naar de Eemlandweg, kwam er meer ruimte voor opslag. Dat was ook hard nodig, want het Albanië Comité genoot steeds meer bekendheid en het goede werk was wijd en zijd bekend. Na de overname van het garagebedrijf had de nieuwe eigenaar de ruimte nodig en verhuisde de opslag van het Albanië Comité naar de Fabrieksweg.

'In die tijd hebben we een keer heel veel autospullen gekregen om naar Albanië te brengen en ook heel

Naast het Stephen Centre was o.a. een bakkerij gelegen, die ingericht was met hulp vanuit Nederland. Dik Visser heeft nog een paar uur geholpen in de bakkerij, omdat hij vroeger zelf in het vak heeft gezeten.

met een heel klein vliegtuigje naar Tirana. We zaten bovenop elkaar, het leek wel een zeepkist. Op het vliegveld moesten we tien dollar betalen, dat vroegen ze aan elke toerist. Je werd ondervraagd over wat je kwam doen, hoelang je bleef, waar je naar toeging... ze vroegen van alles en nog wat. Ik vertelde: "We work here for friendship." Maar we moesten gewoon betalen en op de terugreis nog een keer. Toen had ik alleen Albanees geld, dat is de Leke (spreek uit: Lek-red). Nou, je betaalt je dan 'lek', hoor, lacht Dik. 'En ik moest ook nog opletten dat ik m'n paspoort weer mee terugkreeg.'

Zwarte sok met steen

Herman en Anne-Lise hadden in die tijd contact met een

veel verzorgingsspullen van de Stichtse Hof in Laren; vertelt Dik. 'We kregen ook bedden en nachtkastjes en zo. Ik vond toen in een van de kastjes een oude mondharmonica, waar ik nog op heb zitten spelen. Je vond natuurlijk wel vaker wat en soms kwamen mensen naar het depot als ze hun spullen kwijt waren.'

'Work for friendship'

'Zo ontdekte een mevrouw die in de zorg werkte dat ze per ongeluk haar werkkleding in een van de zakken had gestopt die ze had ingeleverd. Ze kwam vragen of we deze witte kledingstukken misschien hadden gevonden. Maar de kledingzakken waren al uitgesorteerd en verwerkt, dus we konden de kleding niet meer terugvinden. Een andere keer vond ik een bankpasje in een broekzak, want we keken altijd de zakken na op achtergebleven spullen. Inmiddels help ik niet meer met sorteren, want daar zorgt een groepje dames voor. Daar maakt ook Annie Rasmussen, de moeder van Anne-Lise, deel van uit. Ik heb vanaf het begin altijd veel met Annie samengewerkt.'

Na een aantal jaren is Dik een keer met Herman en Anne-Lise mee geweest naar Albanië, om ter plekke kennis te maken met de armoede in het Balkanland en het goede werk van de stichting.

'Op de heenreis was er een vlucht gecancelled, waardoor we een tussenlanding maakten in Boedapest en daar moesten overnachten. De volgende dag vlogen we

Amerikaans evangelistenechtpaar in Tirana, dat vanuit het Stephen Centre allerlei hulpverleningswerk uitvoerde. Er was een restaurant in het centrum, een gastenverblijf en naast het centrum waren een bakkerij en een drukkerij ingericht met hulp vanuit Nederland. 'Ik heb nog een paar uur geholpen in de bakkerij, want ik heb vroeger zelf in het vak gezeten,' vertelt Dik, 'nog voordat ik bij de post kwam. Gelijk van school, zonder vakantie, ging ik als 14-jarige bij bakker Hamerslag aan de slag aan de Taandersdwarweg, ingang Havenstraat. Ik heb er drie jaar gewerkt en had ook een broodwijk. Voor FL 7,50 in de week, daar begon je mee.'

In Albanië was ook nog een kliniek opgericht, die via het hulpgoedertransport kasten kreeg aangeleverd. Ik heb de kasten nog helpen uitsoppen en ook andere dingen schoongemaakt. Er waren op het moment dat wij in Albanië waren ook Duitse militairen en politieagenten, die vanuit Duitsland waren uitgeleend aan Albanië. Ze vroegen me: "Waar kom jij vandaan?" Ik vertelde dat ik uit Nederland kwam en toen zeiden ze: "Dann bist du ein Nachbar", een buur dus.

In het restaurant vroeg de eigenaar of ik wilde bidden voor het ontbijt. Ik vroeg om bescherming, ook voor onze kinderen in Nederland. Na afloop van het gebed zei de eigenaar: "Jij bent vast van de 'black socks.'" Hij bedoelde de 'zwarte kousenkerk'. Dat zei hij, omdat ik om bescherming bad. We zijn in Zijn hand, maar we moeten wél bewaard blijven,' benadrukt Dik. 'Amerikanen zijn

*Heel veel dank voor uw onmisbare steun
ten behoeve van het werk in Albanië.*

We hopen ook in het nieuwe jaar weer op u te mogen rekenen.

*Het bestuur van het Albanië Comité wenst u allen
gezegende kerstdagen en alle goeds voor 2025.*

*Geef ons heden ons dagelijks brood
(uit de bakkerij naast het Stephen Centre).*

niet gewend om op die manier te bidden. Vandaar dat we dachten dat we bij de 'black socks' hoorden. Nou, ik had wel een zwarte sok bij me, hoor. Die zat in m'n zak met een steen erin. Als ik aangevallen zou worden, zou m'n aanvaller er een klap mee op z'n kop krijgen. Ja, het was er soms gevaarlijk. Toen wij in Tirana waren, was er zelfs een politieagent doodgegeschoten. Wij hadden veel geld mee, omdat Anne-Lise er de kosten van het kindertehuis van moest betalen.'

Scheren met een zoeklicht

'Ik had al veel verhalen gehoord over de armoede in Albanië. Ik ben in het buitenland overal geweest en heb ook in landen als Griekenland en Spanje veel armoede gezien. Ik had dus wel een idee van wat ik kon verwachten. Anne-Lise had in Tirana gezorgd voor een kraam van waaruit we de zwerfkinderen eten en drinken konden geven. De kinderen waren helemaal uitgedroogd en uitgehongerd, dus de broodjes en het drinken waren hard nodig.

*Eerlijk zullen we alles delen:
eten in het kindertehuis in Tirana.*

Herman en Anne-Lise sliepen in het gastenverblijf en ik sliep een stukje verderop bij een andere Amerikaan. Het was winter en echt ijs- en ijskoud. Je kon er gewoon niet van slapen, zo koud. Nee, verwarming was er niet en de vloer was van steen, dus nog eens extra koud. Omdat elke keer de stroom uitviel, liet ik m'n scheerapparaat de hele nacht maar in de oplader, in de hoop dat hij opgeladen zou worden in de momenten dat er wel stroom was. De volgende ochtend stond ik me zonder stroom met een schijnwerper voor de spiegel te scheren. Dan kon ik tenminste zien wat ik deed.

Die schijnwerper kwam ook van pas toen we een flat bezochten. Het was een oud, kapot gebouw, maar er woonden nog mensen daar. Het groen, de planten en de struiken, groeiden gewoon door de gaten heen naar binnen. We klommen omhoog via de trappen en kwamen op een overloop terecht, waar het hartstikke donker was. Ik heb altijd een zoeklicht bij me, want je weet nooit waar je terechtkomt. Opeens stonden we maar zo op een overloop en keek ik vijf verdiepingen naar beneden. Er was geen deur, niks. Het was maar goed dat ik m'n zoeklicht had meegenomen, anders hadden we maar zo over de rand kunnen stappen.'

Slivovitsj werd gootsteenontstopper

'Op het moment dat wij in Albanië waren, kwam er ook een vrachtwagen met hulpgoederen. Ik heb geholpen met uitladen en we hadden ook hulp van enkele Albanese mannen. Die staan daar op een marktplein te wachten totdat iemand werk voor ze heeft. Het was daar net zoals de Heere Jezus vertelde, dat er extra werkers nodig waren voor de druivenoogst in de wijngaard en de werkers zich op het dorpsplein verzamelden. Zo stonden ook die Albanese mannen daar te wachten. Zij hebben geholpen met het uitladen van de kisten en bedden voor het kindertehuis, dat toen nog in Tirana stond en waar kinderen woonden die in de steek gelaten waren door gescheiden ouders. Ik weet nog dat ze een wc hadden waar je moest staan. Het was een gat in de vloer, niet erg, maar het zag er smerig uit. Een meisje probeerde de boel schoon te houden en de tegels af te nemen met Lysol.

Na afloop van het uitladen hebben we in het kindertehuis gegeten. We kregen allemaal een gekookt ei. Ik had een rugtasje bij me en daar zat ook een potje zout in. Dat heb ik altijd bij me. Ze keken ervan op toen ik het zout uit m'n rugtas haalde en op het ei strooide. Waarom ik altijd zout bij me heb? Dat is altijd makkelijk als er ergens geen zout is,' lacht Dik. 'Ik heb vroeger altijd gekampeerd, dus dan houd je overal rekening mee. Vandaar ook dat zoeklicht. In Albanië had ik ook een stuk kaas bij me. Dat heb ik toen samen met een paar centen weggegeven aan de vrouw van Taip (spreek uit: Ta-iep-red), een Albanese man die ik had leren kennen. De vrouw van Taip had het niet makkelijk. Ze schaamde zich ervoor om de kaas en het geld aan te pakken omdat ze zo arm was. Ze zei tegen me: "Ik denk dat ik ook maar een buitenlander neem". Ze dacht natuurlijk: buitenlanders delen van alles uit. Zij en Taip hadden twee van hun kinderen vernoemd naar Herman en Anne-Lise. Het jongetje heette Hermani en het meisje Analisa. Taip liep altijd op blote voeten, stookte zelf drank en hij dronk het op ook. Bij het afscheid kreeg ik

Versierde schoendozen met cadeautjes voor een lagere school in Mushqeta.

een paar flesjes zelfgestookte drank mee. Het was een soort slivovitsj dat hij gebrouwen had van pruimen. Er zat zo vreselijk veel alcohol in, dat het plastic flesje gewoonweg oploste, zo sterk was dat spul. Ik heb het thuis maar gebruikt als gootsteenontstopper,' lacht Dik.

Uche, uche, uche, kuche, kuche, kuche

'Onderweg bezochten we nog een schooltje, waar de juf vroeg of ik even voor de klas wilde staan omdat zij een momentje weg moest. Daar stond ik dan, met allemaal jonge kinderen. Ik ben maar vrolijk een deuntje gaan maken met "uche, uche, uche" en "kuche, kuche, kuche". De kinderen moesten hard lachen om die malle meneer uit Holland. Toen de juf terugkwam, was ze zó blij dat alles goed gegaan was, dat ik een paar dikke pakkerds van haar kreeg. Albanië bezoeken was een hele ervaring. Er zou trouwens best meer bekendheid gegeven kunnen worden aan het land zelf bij de vrijwilligers en de mensen die de stichting steunen. Dan weten ze waar ze mee bezig zijn. Het land kent armoede, maar heeft ook een mooie natuur en hele mooie kusten.'

De laatste jaren hoeft Dik niet meer elke maandagavond aan het werk in het kledingmagazijn, maar maakt hij deel uit van een rouleersysteem van vrijwilligers en is hij iedere drie weken aan de beurt.

'Het houdt me van de straat, hè?', zegt hij lachend. 'Ja, ik wil dit blijven doen zolang ik kan. Ik doe dit ook vanuit mijn geloofsovertuiging.

"Zaait aan de wateren" staat er in de Bijbel (*Welgelukzalig zijt gijlieden, die*

aan alle wateren zaait - Jesaja 32:20-red). Dat is een hele bekende tekst. Ja, we moeten ook zaaien in Albanië. Daarom wil ik alle gulle gevers van gaven en goederen hartelijk bedanken. Er is vooral ook veel gebed nodig dat het Evangelie voet aan de grond krijgt in Albanië. Dat ik dit werk nog kan doen, is een gekregen

goed. We moeten niet de hoogte in, maar laag bij de grond blijven. Hoe hoger je gaat, hoe dieper je valt. Wie roemt, roeme in de Heere. Het is ook nog steeds gezellig met elkaar op de maandagavond. Je doet het voor je naasten. Ik hoop het nog een poosje te kunnen doen. Ik zeg elke dag "Deo Volente", zo de Heere wil en wij leven.'

Stichting
Albanië
Comité

2024

Voedselpakkettenactie

€ 46.000 nodig voor 900 voedselpakketten

Er is momenteel veel aan de hand in de wereld. Veel nood, armoede en gebrek aan alles. Het is dagelijks in het nieuws. Daar wordt gelukkig massaal op gereageerd en overal vandaan wordt hulp geboden.

Niet dagelijks in het nieuws zijn de schrijnende situaties die al jarenlang voortduren. Deze nood staat niet (meer) in de schijnwerpers en hulp kan alleen verwacht worden van kleine, lokale organisaties. Stichting Albanië Comité Huizen is zo'n organisatie. Al bijna vijfendertig jaar ledigt de stichting de nood onder de allerarmsten in de Albanese bergdorpen. Een bekende uitspraak van Moeder Theresa is: 'Together we can do great things'. Het is de lijfspreuk geworden van het Albanië Comité. Dankzij een trouwe achterban en vele gulle gevers, is het ieder jaar weer gelukt genoeg geld op te halen voor de jaarlijkse Voedselpakkettenactie. Ook dit jaar is het streven opnieuw 900 voedselpakketten uit te kunnen delen. Met de meest noodzakelijke levensbehoeften -zoals meel, olie, suiker en rijst- kunnen de bergbewoners de barre winter doorgehouden worden. Daar is een bedrag van € 46.000 voor nodig. De lach op de gezichten van de bergbewoners als de voedselpakketten uitgedeeld worden, is onbetaalbaar.

**Uw bijdrage is welkom
op bankrekeningnummer
NL97 RABO 0329 9600 08**

**t.n.v. Stichting Albanië Comité
o.v.v. Voedselpakkettenactie 2024**

*'Together
we can
do great
things'*

www.albaniecomitehuizen.nl / facebook.com/albaniecomitehuizen

EEN 'OPGEMAAKT BEDJE' VOOR DE FAMILIE SALIU:

Van stal tot slaapkamer

Wat is er de afgelopen zomer hard gewerkt door Luli -de handige Albanese klusjesman- in het bergdorp Zali om van een stal een mooie slaapkamer te maken voor de familie Salii. Na het nodige voorwerk, ging Luli met de jongerengroep uit Huizen onder leiding van Gerard Broekstra aan de slag. Helaas kon het werk tijdens hun verblijf in Albanië niet helemaal naar behoren afgemaakt worden, vanwege de extreme hitte. Na het vertrek van de Huizer jeugd, maakte Luli samen met zijn 'bouwploeg' het werk af. Het resultaat is prachtig geworden. Dankzij het geld dat de jongerengroep met allerlei acties bijeen had gebracht, werd de stal van Festim Salii en zijn familie omgetoverd tot een heuse slaapkamer, compleet met een tweepersoonsbed. Met beddengoed uit het magazijn van het Albanië Comité, belandde het echtpaar Salii uiteindelijk in een 'opgemaakt bedje'. Inmiddels slaapt het echtpaar alweer een aantal maanden als een roosje in hun mooie slaapvertrek, waar ze hopelijk nog heel veel jaren plezier van zullen hebben.

Eigenlijk zijn de huisjes in de Albanese bergdorpen allemaal rijp voor de sloop. Dat geldt ook voor het huisje van de familie Salii, die bij het Albanië Comité aanklopte voor hulp. Samen met klusjesman Luli werd poolshoogte genomen en bleek dat het onmogelijk was het huisje zelf op te knappen. Daarvoor verkeerde het bouwwerk in een te slechte staat. Besloten werd de stal,

De stal die slaapkamer moest worden.

De bouwploeg, onder leiding van klusjesman Luli (met hoed).

die van een latere datum was dan het huisje, aan te pakken om daar een betere leefruimte van te maken. Uiteindelijk koos de familie Salii voor een slaapkamer in plaats van een leefvertrek. Luli adviseerde het schuin aflopende dak van de stal te verhogen, om er een naar behoren functionerende ruimte van te maken. Daar wilde hij als eerste mee aan de slag.

Hooi en ezel

'De eerste keer dat we er kwamen, lag er hooi in de stal en stond er een ezel,' vertelt Anne-Lise. 'Verhoging van het dak zou € 3000 kosten voor een vergunning. Dat hebben we niet gedaan. Het dak is wel iets opgehoogd, maar binnen de grenzen van wat zonder vergunning mocht. Toen de jongerengroep kwam, bleek het hout dat was gebruikt niet in orde te zijn. Er zou bij regen lekkage kunnen ontstaan. Onder leiding van Gerard Broekstra hebben de jongeren meegeholpen het dak opnieuw op te hogen. De planning was, dat Luli samen met een andere klusjesman de stal zodanig klaar zou maken, dat de jongerengroep binnen en buiten

zou kunnen schilderen. Er kwamen nieuwe ramen en deuren in de stal en de buiten- en binnenkant zou Luli voorzien van nieuw stucwerk. Maar het was zó verschrikkelijk warm de afgelopen zomer, dat het stucwerk materiaal onder z'n handen opdroogde. Het werk kwam dus stil te liggen en de jeugd kon de klus niet afmaken. Vandaar dat ze op het terrein van het kinderkuis de poorten maar hebben geschilderd en verder de brug die naar het kinderkuis loopt. Na hun vertrek is dankzij Luli en zijn helpers alles

De jongeren hebben meegeholpen het dak te verhogen, zoals hier Quinten en Timeüs.

Anne-Lise met de familie Saliu.

toch nog goedgekomen. Zamira, Ardi en ik zijn heel vaak langs geweest om te kijken hoe het werk vorderde.

Toen het klaar was, vonden we dat het vertrek en het echtpaar meer verdiende dan een matras op de grond. Er was nog geld over voor een tweepersoonsbed. Met beddengoed uit het magazijn, hebben ze een mooie slaapkamer gekregen. Al het bouw materiaal, de verf en ook het werk van de klusjesman is betaald met het geld dat de jongeren met hun acties hebben opgehaald. Ook hebben zij gezorgd voor traktaties voor de kinderen tijdens de Vakantiebijbelweek en voor extra voedselpakketten. Lieve jongerengroep Albanië 2024, jullie hebben een groot verschil gemaakt in het leven van deze mensen.

Daarvoor een dikke pluim en namens deze familie en de kinderen heel hartelijk dank!' aldus Anne-Lise.

Eind goed, al goed: van stal tot slaapkamer.

250 PERSOONLIJKE, LIEFDEVOLLE EN KLEURRIJKE FREUBELCADEAUTJES:

'Ik hoop op veel blije gezichtjes'

Samen met de Voedselpakkettenactie ging in oktober ook de jaarlijkse Schoenendozenactie van start. Er werden zo'n 500 versierde en gevulde schoenendozen ingeleverd, zodat evenzoveel Albanese kinderen met de feestdagen verrast zullen worden met een hartelijk cadeau. Dankzij Monique Luijer kon er dit jaar nog een schepje bovenop worden gedaan. Vorig jaar deed Monique voor het eerst mee met de Schoenendozenactie en verzorgde ze een mooie doos met leuke cadeautjes. Dit jaar wilde ze wat extra's doen, door ook haar creativiteit in te zetten voor de Albanese kinderen. In de afgelopen maanden maakte ze maar liefst 250 knutselwerkjes, die allemaal een plekje hebben gevonden in de diverse schoenendozen. Een heel persoonlijk, liefdevol en kleurrijk cadeautje, waar Monique met veel plezier aan heeft gewerkt.

'Anderhalf jaar geleden heb ik een hartoperatie gehad, waardoor ik niet meer kan werken,' vertelt Monique. 'Van kinds af aan ben ik al heel creatief, maar door deze gebeurtenis ben ik meer gaan zoeken naar een hobby. Ik heb verschillende dingen gedaan, waaronder kettinkjes maken en loomen. Dit was voor mij ontspanning, maar ook een soort van bezigheidstherapie. Ik zit heerlijk alleen (mijn man werkt boven en m'n dochters zitten op school) aan m'n eettafel met een kop thee en freubel zo per dag wat uren weg. Ik ben er nu een jaar mee bezig en ik heb denk ik meer dan 500 van zulke knutseltingetjes gemaakt. Ik geef ze allemaal cadeau. Zolang ik het leuk blijf vinden, ga ik ermee door. De sleutelhangers voor de Labello zijn mijn favoriet. Ik gaf ze weg aan de vriendinnen van mijn dochters, maar het werden er al snel heel veel.' Via de school van haar dochter kwam Monique in aanraking met Stichting Albanië Comité. Vorig jaar deed ze mee met de Schoenendozenactie en dit

jaar kwam ze op het idee om haar zelfgemaakte freubelcadeautjes te bestemmen voor de Schoenendozenactie. 'Voor het Albanië Comité heb ik er 250 gemaakt. Voor mijzelf is het maakproces voldoende. Als ik er dan iemand anders blij mee kan maken, dan is dat een mooie gedachte. Ik heb ze stuk voor stuk als een leuk cadeautje verpakt, zodat het ook nog een kleine verrassing is. Ik wens het Albanië Comité veel plezier met het uitdelen en hoop op veel blije gezichtjes,' aldus Monique.

Winterstop kledinginzameling

De laatste dag waarop kleding ingebracht kan worden bij het Albanië Comité, is **maandag 9 december**.

De inzameling gaat in 2025 weer van start op **maandag 6 januari**.

Met ingang van het nieuwe jaar veranderen de inlevertijden, omdat is gebleken dat in het laatste halfuurtje nauwelijks iets wordt aangeleverd.

De vrijwilligers zijn iedere maandagavond (met uitzondering van feestdagen) tussen **19.00 en 20.00 uur** aanwezig bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2 om kleding en goederen in ontvangst te nemen.

Kraam kerstevanement

Op zaterdag 21 december is er net als vorig jaar weer een kerstevanement in en rond de Oude Kerk van 11.00 tot 16.00 uur.

Het Albanië Comité zal present zijn met een kraam, waarop leuke en lekkere verkoopspulletjes staan uitgesteld, evenals informatiemateriaal over de hulpverlening van de stichting aan de allerarmsten in de Albanese bergdorpen.

Colofon

Stichting Albanië Comité ♥ www.albaniecomite.nl ♥ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

PeterJan van de Put
tel: 06-18258229
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Henriëtte Sijl-La Roi
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot
tel: 06-30765708
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter Van der Poel & Dolf Kos & Ronald Zeeman
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Pieter Van der Poel
tel: 06-82603916

Vrijwilligers staan iedere eerste maandagavond van de maand (met uitzondering van feestdagen) van 19.00 tot 20.00 uur klaar om kinderkleding en tienerkleding (maten XS, S en M), kleding voor volwassenen, (kinder)attributen, medische hulpmiddelen e.a. in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2. Kinderkleding en tienerkleding dienen in aparte zakken/dozen aangeleverd te worden. Kleding voor volwassenen gaat naar Stichting Kinderen in Nood te Bussum.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De Stichting Albanië Comité is een algemeen nut beogende instelling en heeft een ANBI-status.

Het drukken en bezorgen van deze Nieuwsbrief is mogelijk gemaakt dankzij sponsoring, waarvoor Stichting Albanië Comité de sponsors heel hartelijk dankt!